

Gönül Gözüne Kefil

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Mayıs 2018

Kirli sırlar

Sırasız ölümlere tuzak kuran

Andıkça haykırışın kursağında

Gel-geç anılar.

Ölümden dem vurdukça

Diyebildiklerimizden de öte

Önce zaman

Sonra yalandan ibaret kayıp mekân.

Aşkın hümayunu

Yüreğin dar cephesinde

Kuzgun misali:

Sevdiği en yüksek tepede

Kıyasıya savaşın nefisle

Gölgelere yenik düşen

O cahil cesareti tümcelerinin

Yanan bağına binaen

Neşriyatın toplu kıyımı

Yine günlük hüznün

Erdikçe yekûna

Aşına bir esinti

Gecedeki yelin pervasız

Yürek burkuşu.

Haznesinde hicaptan bile öte

O yeknesak hüznün:

Olmazın oluru genel kabul görmüş;

Adeta toplu ölüm

Yine duyguları banıp da gerçeklere

Mantık hatası adeta:

Bilip bilmeden gönül koyduğun

Hatta en hayta fermanda

Kayıtlı

Sıra dışı imgeler:

Kâh bam teline esir düşen

Bazense gamın tuzağına yakalanan.

Öncende saklı tuttuğunu
Yarına taşısan neye yarar ki,
Demelerin tecellisi
Yine andıkça gam
Gem vurmak belki arzuhaline
Gönül torbanda
İrili ufaklı nice kefen
Ta çocukluğundan bu yana
Düştüğün aşklar ki
İzdüşümü her muhalif hayalin
Bazense yeni yetme
Yalan dünyanın en kibirli zafiyeti.

Geride ne hoş bir terennüm
Peyda olan gecenin zifirine
Yakalandıkça kadere,
Teslim olan bol
Keseden attığın bunca palavrayı
Bile bile sokarken gözüne...

İri tohumlar
Alır da başını gider
Yine en esrikli zamanların
Büyüsüne haiz
Sözü tükenen nice külliye
Her nasılsa
Varsıl bir hikmet
Edindiğin mertebede.

Dünsüz müdür neyin günün hüznü?
Yoksa ön sözü mü ölümün?
Yine büyüyen o hengâmede
Bir deli rüzgâr adeta
Sondan başa güttüğün
İrsaliyesi demir aldığı mahzenin:
En kuytusu en kutsal;
En son sözcük belki en

Baştan kutsanan
Yine Tanrı nakşeden;
Yine en sırdaş hâkimiyet.

Gönül gözüne kefil
O aciz kulun
Olsa keşke hikmeti;
En mecalsiz halinle
Kıyama durduğun
Sağanağın
En sefil ümmeti.
Yine rahmeti boca eden
Göklerin deli fişek esareti
Allah'ın indinde
Bir meczup
Belki söylenmedik en garip sözcük
Yeri yok nasılsa insan nezdinde.